

Çakal ile Papağan

Bir varmış, bir yokmuş. Uzak bir ülkede, zeki mi zeki bir papağan yaşardı. Bu papağanın kocaman bir ağacın üzerinde yuvası vardı. Ağacın kovuğunda da bir çakal yuvası vardı. Yavrularını orada büyütüyordu. Çakal yuvasından ayrılıp ava gidince, papağanın yavruları aşağı iniyordu. Ağacın kovuğuna girip çakalın yavrularıyla oyun oynuyorlardı. Anne papağan, bu durumdan oldukça rahatsızdı. Bir gün yavrularını etrafına toplayıp öğüt vermeye başladı:

– Yavrularım! Kendi cinsinizden olanlarla arkadaş olun. Çakalların bir gün size zarar vermelerinden korkuyorum. Fakat yavru papağanlar, annelerinin sözünü hiç dinlemiyorlardı. Bir gece çakal, yiyecek bulmak için yuvasından uzaklaştı. Bu arada aç bir kurt gelip çakalın yavrularını yedi. Çakal döndüğünde yavrularını yuvada bulamadı. Çok üzüldü. Yavrularının ölümünden papağan yavrularını sorumlu tuttu.

– Papağanlar çok ses çıkarmasaydı kurt yavrularımı bulamazdı. İntikamımı alacağım, papağanları mahvedeceğim, diye and içti. İntikam planları yaparken bir kötülük arkadaşı karakulak ona bir fikir verdi.

– Çakal kardeş avcı gelince kendini yaralı gibi gösterip avcıyı ağaca taraf getir. Avcı, papağanları fark edince hemen onları avlar. Çakal, Karakulak'ın dediğini yaptı. Avcıyı peşinden sürükleyip onu ağacın yanına getirdi. Avcı, çakalı kaybedince etrafi iyice araştırdı. Ağacın tepesindeki papağan yuvasını fark etti. Hemen çantasındaki ağı çıkardı ve papağan yuvasına doğru attı. Papağan yuvası ağların içindeydi artık. Papağanlar çırpındılar ama ağı delip kaçamadılar. Papağan, korkudan titreyen yavrularını yatıştırdı.

– Size söylemiştim! Korktuğum başıma geldi. Bize bu kötülüğü yapan arkadaşlık ettiğiniz çakalların annesinden başkası değildir. Ama ne yapalım olan oldu bir kere. Şimdi bu durumdan kurtulmanın çaresine bulalım.

– Nasıl kurtulacağız? diye sordu yavru papağanlar.

– Anne papağan cevapladı:

– Ölü taklidi yapın. Hiç hareket etmeyin. Sizi ağdan çıkarınca da uçup gidin. Ben sizi sonra arar bulurum.

– Yavrular annelerini dinleyip öyle yaptılar. Avcı ağı aşağı indirdi. Sonra da hareketsiz yavrulara bakıp ağı açmaya başladı.

Yavru papağanlar ağın içinde kaskatı kesilmişti. Avcı, “Her halde kuşlar korkudan öldüler.” diye düşünerek onları ağdan çıkarıp yere bıraktı. Yavru papağanlar ilk fırsatta oradan uçup gittiler. Bunu gören avcı öfkeleni.

– Bana kötü bir oyun oynadılar diyerek çok sinirlendi. Avcı, anne papağanı alıp onu şehre götürdü. Ona şarkı söyleyip, şiir okumayı öğretti. Sonra papağanın çok bilgili ve konuşkan olduğunu etrafa yaydı. Herkes şarkılar söyleyen, şiirler söyleyen bu papağanın ününü duydu. Papağanın ünü, sarayda da konuşmaya başladı. Nihayetinde de bu durum padişahın kulağına da gitmişti.

Padişah verine talimat verdi;

– Şarkılar, şiirler söyleyen bir papağan mı varmış? Getirin bakayım bu meşhur papağanı. bakalım şu papağanı, marifetlerini görelim, dedi. Derhal avcı bulunup saraya getirildi. Papağan padişahın huzurunda şiirler, şarkıları söyleyip padişahın sevgisini kazandı. Padişah, papağanı avcıdan satın aldı. Artık sarayın en kıymetli misafiri papağandı. En güzel yemekler, tatlılar, içecekler ona veriliyordu ama papağan hiç mutlu değildi. Hep bir yanı buruk ve düşünceliydi. Padişah bu durumu çok geçmeden fark etti. Papağanı Yanına çağırıp onun hikayesini dinledi. Papağanın anlattıklarından çok etkilenen Padişah, onun bu durumuna çok üzüldü ve onu salıverdi. Papağan da teşekkür edip saraydan uçtu. Çok geçmeden avcının yavrularını bıraktığı yere yakın bir yerde yavrularını bulup hayatlarına devam ettiler.

Gökten üç elma düştü; biri okuyanın başına, biri masalı yazanın başına, biri de bu masaldan öğüt alanın başına..

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>